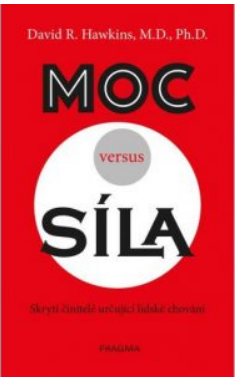

10. kapitola: Moc v politice

Předcházející část: 9. kapitola: Vzory moci v lidských postojích

***

<p>Moc versus síla</p> <p>Přesměrovat a objednat knihu...</p>	<p>Práva na vydávání překladů knih Dr. Davida R. Hawkinse mají v ČR s SR dvě společnosti – Nakladatelství Pravda.je a Pragma.</p> <p>Nevytváříme vlastní e-shop, ale můžete náš web a naše společné neziskové akce a setkání podpořit zakoupením knihy na stránkách vydavatele. Námí vytvořené družstvo EVOLUCE, které je účetně pořadatelem neziskových akcí a setkání, získá z takto zakoupené knihy příspěvek na svoji činnost.</p> <p>Při objednávání stačí ve třetím kroku, kdy vyplňujete „Informace o vás“ rozkliknout „Zadat poznámku pro prodejce“ a napsat text „evoluce“. □</p> <p>Doprava i platba je přizpůsobena pro Českou i Slovenskou republiku.</p> <p>Vydalo nakladatelství PRAGMA – listopad 2017</p>
---	---

***

Čím lépe rozumíme důležitému rozdílu mezi fyzickou silou a duchovní mocí a důsledkům tohoto rozdílu pro náš život, tím je prospěšnější zkoumat lidské úsilí ve větším měřítku. Vzájemné působení lidí a vlád skýtá mnoho názorných příkladů.

Když se podíváme na historii z naší jedinečné perspektivy, přirozeně nelze opominout významný příklad americké revoluce, která poprvé oficiálně ustanovila svobodu jako nezadatelné právo, a tak určila precedens pro budoucí staletí. Principy, jejichž energetická úroveň dosahuje až 700, ovlivňují lidstvo velmi dlouhou dobu. Pero je opravdu mocnější než meč – protože duchovní moc má původ v mysli, zatímco fyzická síla je zakořeněna v materiálním světě.

Podobná významná událost ve světové historii, o níž jsme se už zmínili a uděláme to znovu, se stala v tomto století díky jedinému muži, Mahátma Gándhímu, pětačtyřicetkilovému „barevnému“.

Sám přemohl britské impérium, tehdejší největší sílu ve světě, vládnoucí dvěma třetinám zeměkoule.

Gándhí nejen dostal britské impérium na kolena, úspěšně strhl oponu ze staletí starého dramatu kolonialismu, ale učinil to zdánlivě jednoduše tím, že symbolizoval určitý princip, vnitřní důstojenství člověka a jeho právo na svobodu, suverenitu a sebeurčení. Základem tohoto principu je podle Gándhího názoru fakt, že tato práva náleží člověku na základě božského původu stvoření. Gándhí věřil, že lidská práva nejsou zaručena pozemskou mocí, ale jsou zakotvena v podstatě člověka samotného, protože

jsou vlastní jeho stvoření.

Násilí je síla, ale vzhledem k tomu, že Gándhí byl spojen s duchovní mocí, nedovolil, aby jeho věc byla prosazována násilím. A protože vyjádřil univerzální principy (s energetickou úrovní 700), dokázal sjednotit vůli lidí. Takto spojená vůle lidí řízená univerzálním principem je skutečně neporazitelná. Kolonialismus (kalibrovaný na 175) je založen ve vlastním zájmu vládnoucí země. Gándhí demonstroval duchovní moc nesobectví v protikladu vůči fyzické síle soukromých zájmů a celý svět byl svědkem. (Stejný princip také dosti dramaticky předvedl v Jihoafrické republice Nelson Mandela.)

Duchovní moc uskutečňuje lehce to, co fyzická síla nedokáže ani tehdy, je-li vynaložena v extrémní míře. A tak jsme v naší vlastní době zažili téměř nenásilné zhroucení komunismu v Rusku coby formy společenského řádu víc než půl století po nejničivějším a v důsledku nanejvýš neefektivním vojenském střetu v dějinách. Politická naivita ruského národa, dlouho uvyklého na tyranskou vládu carů, jim nedovolila pochopit, že ve jménu „komunismu“ byla v zemi zavedena totalitní diktatura. Podobně Němce oklamal Hitler, který nastoupil k moci ve jménu národního socialismu, jen aby nastolil skutečnou tyranii. Charakteristickou vlastností fyzické síly v politice je, že nedokáže tolerovat dissent. Obě vlády závisely na značném využívání fyzické síly prostřednictvím tajné policie. Josef Stalin, který také poslal miliony lidí na smrt, se spoléhal na svou KGB jako Hitler na své SS.

Adolf Hitler shromáždil největší vojenskou mašinerii, jakou svět kdy viděl. Na úrovni prosté fyzické síly byla jeho armáda těžko porazitelná. Přesto nedokázal porazit ostrov za kanálem La Manche díky moci, kterou aktivoval Winston Churchill, když spojil vůli svého lidu s principy svobody a nesobecké oběti. Churchill zastupoval duchovní moc, Hitler fyzickou sílu. Při souboji těchto dvou sil duchovní moc vždy zvítězí. Z dlouhodobého hlediska je duchovní moc, pokud je hluboce zakotvena ve vůli lidu, vůči fyzické síle imunní.

Fyzická síla svádí, protože vyzařuje určité kouzlo, ať se toto kouzlo projevuje v přestrojení jako falešné vlastenectví, prestiž, nebo nadvláda. Na druhé straně pravá duchovní moc často postrádá kouzlo. Co mohlo být víc fascinující než luftwaffe nebo gestapo nacistického Německa během 2. světové války? Tyto elitní jednotky ztělesňovaly romantiku, privilegium a styl a určitě představovaly obrovskou fyzickou sílu – včetně nejvyspělejších zbraní a *esprit de corps*, který upevňoval jejich moc. Takové je kouzlo hrůzy.

Slabí jsou přitahováni ke kouzlu fyzické síly a jsou ochotni za ni i

zemřít. Jak jinak by se něco tak hrozného jako válka mohlo vůbec dít? Fyzická síla často dočasně uchvacuje vedení a slabí jsou přitahováni těmi, o nichž se domnívají, že překonali slabost. Jak by jinak byla možná diktatura?

Jednou z vlastností fyzické síly je arogance. Duchovní moc se vyznačuje pokorou. Fyzická síla je pompézní, má všechny odpovědi. Duchovní moc je skromná. Stalin se vychloubal vojenskou autokracií a klesl na úroveň velkého zločince. Skromný Michail Gorbačov, který nosil obyčejný oblek a dokázal přiznat chyby, dostal Nobelovu cenu.

U zrodu mnoha politických systémů a sociálních hnutí stojí skutečná duchovní moc, ale jak čas plyne, koptují je prospěcháři a končí to tím, že se tak dlouho spoléhají na fyzickou sílu, až nakonec upadnou v nemilost. Historie civilizace to demonstruje opakovaně. Je snadné zapomenout, že počáteční přitažlivostí komunismu byl idealistický humanismus, podobně jako tomu bylo v případě hnutí odborů ve Spojených státech, dokud se nestalo útočištěm druhořadých politiků.

Abychom plně pochopili dichotomii, o níž diskutujeme, je nezbytné zamyslet se nad rozdílem mezi politiky a státníky. Politici působící na základě snahy získat osobní prospěch – poté, co svou přesvědčovací schopností získají postavení, vládou fyzickou silou. Jejich energetická úroveň na kalibrační křivce často nedosahuje ani hodnoty 200. Státníci naproti tomu představují skutečnou duchovní moc, vládou na základě inspirace, učí příkladem a zastupují evidentní princip. Státníci apelují na ušlechtilost, která je ve všech lidech a sjednocuje je prostřednictvím toho, co lze nejlépe nazvat „srdcem“. I když intelekt lze snadno ošidit, srdce pravdu pozná. Tam, kde je intelekt omezený, srdce je neomezené. Tam, kde je intelekt zaujat dočasným, srdce se zajímá o trvalé.

Fyzická síla se spoléhá na rétoriku, propagandu a klamné argumenty pro získání podpory a zastření vlastních motivací. Jednou z vlastností pravdy však je, že nepotřebuje žádnou obranu, je samozřejmá. To, že „všichni lidé byli stvořeni jako sobě rovní“, nevyžaduje žádné ospravedlnění nebo rétorickou přesvědčivost. To, že je špatné zabíjet lidi plynem v koncentračních táborech, je samozřejmé, nevyžaduje to žádný argument. Principy, na nichž je založena pravá duchovní moc, nevyžadují ospravedlnění, jaké je nutné u fyzické síly – neustále panují nekonečné spory o to, zda je fyzická síla „ospravedlnitelná“, nebo ne.

Je jasné, že duchovní moc je spojena s tím, co podporuje život, a fyzická síla je spojena s tím, co život využívá v zájmu zisku jednotlivce nebo organizace. Fyzická síla je rozvratnická, a proto

oslabuje, zatímco duchovní moc posiluje. Fyzická síla polarizuje. Hurá vlastenectví, které má tak zjevnou přitažlivost pro militaristický národ, zcela zřejmě ztrácí sympatie zbytku světa.

Duchovní moc přitahuje, zatímco fyzická síla odpuzuje. Vzhledem k tomu, že duchovní moc sjednocuje, nemá žádné pravé nepřátele, i když její projevy mohou kontrastovat s projevy oportunistů, jejichž cílům neslouží. Duchovní moc slouží druhým, zatímco fyzická síla slouží sama sobě. Opravdoví státníci slouží lidem. Politici využívají lidí, aby sloužili jejich vlastním ambicím, státníci se obětují službě druhým. Politici obětují druhé službě sobě samým. Duchovní moc apeluje na naši vyšší přirozenost, fyzická síla na naši nižší přirozenost. Fyzická síla je omezená, zatímco duchovní moc nemá hranice.

Svým neústupným trváním na tom, že účel světí prostředky, fyzická síla zaprodává svobodu za osobní prospěch. Fyzická síla nabízí rychlá, snadná řešení. U duchovní moci jsou prostředek a cíl stejné, ale cíle vyžadují větší zralost, kázeň a trpělivost, aby jich bylo dosaženo. Velcí vůdci nás díky své naprosté poctivosti a spojení s principy nenásilí inspiroují, abychom měli víru a sebedůvěru. Takové osobnosti chápou, že nelze ohrožit principy a zachovat si svou duchovní moc. Winston Churchill nikdy nepotřeboval použít vůči Britům fyzickou sílu. Gorbačov způsobil totální revoluci v největším politickém monolitu na světě bez jediného výstřelu. Gándhí porazil britské impérium bez pozvednutí ruky v hněvu.

Demokracie a Spojené státy

Demokracie je všeobecně uznávána jako nejvyšší forma vlády. Ve světě se čím dál víc volá po svobodě. Mnoho zemí s dědictvím represe se učí lekcím potřebným k nastolení svobody. Podle konvenční vědy se historici obvykle snaží vysvětlovat takový sled politických událostí pomocí kauzality $A \rightarrow B \rightarrow C$. To však je pouze zdánlivě souvislé odhalení něčeho s mnohem větší silou – atraktorového vzoru ABC, podle něhož se vyvíjí společnost.

Moc Spojených států nebo jiné demokracie vzniká z principů, na nichž je založena. Základ této moci proto můžeme najít zkoumáním takových dokumentů, jako je Ústava Spojených států, Listina práv a svobod, Deklarace nezávislosti a uznávané projevy ducha demokracie, jako je Gettysburský projev.

Jestliže testujeme relativní sílu každého řádku těchto dokumentů, nacházíme u všech ten nejvyšší atraktorový vzor. V Deklaraci nezávislosti, z níž moc vlády Spojených států vyzařuje, se říká: „Pokládáme za samozřejmé pravdy, že všichni lidé jsou stvořeni jako sobě

rovni, že jsou obdařeni svým Stvořitelem určitými nezcizitelnými právy, že mezi tato práva náleží život, svoboda a usilování o osobní štěstí...“ (kalibrované na 700).

Tyto myšlenky se ozývají v Gettysburském projevu, kde nám Abraham Lincoln připomíná, že tento národ byl počat ve svobodě a... je oddán myšlence, že všichni lidé byli stvořeni jako sobě rovni“ a že „tento národ musí s boží pomocí získat novou svobodu – a že vláda lidu, spravovaná lidmi pro lid, nezmizí z tohoto světa...“ (také otestováno na pravdivost s výsledkem 700).

Jestliže zkoumáme skutky a tvrzení samotného Lincolna z doby úmorných let občanské války, zjistíme s naprostou jistotou, že nechoval vůbec žádnou nenávist. Pro Jih měl spíš soucit než zlobu, protože chápal lépe než kdokoli jiný, že bitva se ve skutečnosti odehrává mezi vyšší a nižší přirozeností člověka. Proto představoval „samozřejmé pravdy“, k nimž se odvolával, a osobně pociťoval lítost nad tím, jaká cena za to musí být zaplácena.

Deklarace nezávislosti říká: „Pokládáme tyto pravdy za samozřejmé...“, stejně jako to, že lidská práva jsou dána povahou stvoření člověka a jsou *nezadatelná*. To znamená, že neplynou z libovůle fyzické síly ani je neuděluje nějaký přechodný vládce.

Demokracie uznává božské právo ovládaných místo vládce. Není to právo získané na základě titulu, bohatství nebo vojenské nadřazenosti, ale skutečné potvrzení podstaty lidské přirozenosti, určující principy vlastní samotnému lidskému životu: svobodu a usilování o štěstí. (Základna duchovní moci Mahátma Gándhího dosahuje stejné úrovně pravdivosti jako Deklarace nezávislosti a ústava. Všechny se v podstatě týkají svobody a rovnosti všech lidí na základě obdaření vyšší božskou mocí.)

Je zajímavé, že když testujeme duchovní sílu atraktorového pole teokracie, zjišťujeme, že je nižší než u jakékoli demokracie, která rovněž uznává Stvořitele jako nejvyšší autoritu. Tvůrci Deklarace nezávislosti byli pečliví při popisování velmi jasného rozdílu mezi tím, co je *duchovní* a co je *náboženské*. A jistě si intuitivně, pokud ne racionálně, uvědomovali rozdíl mezi duchovní mocí a náboženstvím jako institucí. Náboženství je často spojováno s fyzickou silou a někdy je přímo zkázonosné, což platilo jak v minulosti, tak i dnes. Duchovní koncepce, jako je lojalita, svoboda a mír, naproti tomu nevyvolávají spory ani konflikty, natož války. Duchovnost je vždy spojována s nenásilím.

Jestliže však zkoumáme uplatňování Listiny práv a svobod dnes,

zjišťujeme, že její duchovní moc v některých oblastech slábne. Právo nestát se objektem politiky pod heslem najdi a ovládni a také právo nebýt krutě a neobvykle trestán se během let vytratilo, protože se stalo neaktuálním. Ústava Spojených států se stala natolik mlhavým dokumentem, že zákony, které jsou očividně neústavní, jsou často schváleny a projdou bez velkých protestů. Sféry totalitarismu existují ve vládě samé. Naše společnost běžně toleruje totalitní metody federálních i místních agentur, součástí jejichž činnosti je prokazatelné používání zastrahování. Na atmosféru strachu a násilí jsme si bohužel tak zvykli, že pro Američany, kteří se pohybují v zahraničí, je v mnoha cizích zemích překvapením neexistence hrozby zásahu vládních nebo policejních sil.

Je velmi důležité připomenout, že porušit princip kvůli praktickému prospěchu znamená vzdát se velké duchovní moci. Například zdůvodňování, že poprava zločinců zabrání zločinu, podle studie neplatí a cíl nesvětí prostředky. Důsledek tohoto porušení principu se odráží ve statistických zločinech ve Spojených státech, kde vražda je tak běžná, že už se ani nedostává na přední stránky novin.

Vzhledem k tomu, že nedokážeme dostatečně odlišit princip od účelnosti, průměrný člověk neumí rozlišovat mezi patriotismem a Patriotismem, mezi amerikanismem a Amerikanismem, mezi bohem a Bohem, mezi svobodou a Svobodou. „Amerikanismus“ tak používá jako ospravedlnění nadřazená skupina bělochů (úroveň pravdivosti 150) a lynčující dav podobně, jako bylo válečné běsnění v průběhu historie vedeno ve jménu „Boha“. Nesprávná interpretace svobody jakožto svévole nám říká, že mnoho lidí nezná rozdíl mezi svobodou a Svobodou.

Naučit se rozlišovat mezi principy a jejich imitátory vyžaduje zkušenost a poučený úsudek. Cvičení v takovém rozlišování je nezbytné pro morální přežití v moderním světě všeobecně, ale stává se přímo imperativem v těch šedých sférách, kde morální dvojakost byla povýšena z konvence na uměleckou formu: v politické aréně a ve všudypřítomném světě obchodu.

Následující část: [11. kapitola: Moc a trh](#)